

nyodalmat idézett elő, mert a nagy madarak szájában a cukorka olyan kicsiny volt, hogy alig érezték az ízét, a kicsik meg majdnem megfulladtak tőle és néhányszor hátba kellett vágni őket. Amikor azután ezen is átestek, újra körbeültek és kérték az egeret, hogy valami mást meséljen nekik.

— Azt ígérte nekem, hogy elmeséli a történetét, — mondta Alisz, — és hogy miért

haragszik a K-kra és a M-kra. — Ez utóbbi szavakat csak félénken merte elsutogni, hogy újra meg ne sértse.

Az eger sóhajtott, aztán Alisz felé fordult és így felelt: — Bizony, az én történetem szomorú és hosszú, mint a farkam.

— Hát ami a farkát illeti, — szólta Alisz, — hosszúnak elég hosszú. De miért szomorú? Evvel csodálkozva kezdte nézegetni az eger farkát és mialatt az eger beszélt, folyton azt

bámulta. Nem volt há-
netről körülbelül ilyes-

Egyszer
hol nem
egy
Be
e

a tö
Iszon
itélet vár
— És szólt
csöpp eger: —
„Nem érle
Ön téve
nincs törv
s nincs
his

B
vádla
én lesz
itéletet m
én t
Ha
cs
gé
megesz
lek most
ebéd-
rel“